

загальною користування будинків і прибудинкових територій; 12) недосконалість нормативної бази та законодавства [3, с. 41].

А.П. Скорик відзначає, що у період реформування ЖКГ найбільш чітко проявився суперечливий характер здійснення державних функцій, що був посилений впливом системних кризових тенденцій. Автор зазначає, що на сьогодні в Україні по суті реалізується модель централізованого управління розвитком економікою, точніше реформуванням економіки, у тому числі і в ЖКГ, що з однієї сторони має переваги в можливості концентрації ресурсів на рішення найбільш злободенних проблем, але з іншої сторони позбавляє можливості вільного вибору напрямів і потенціалу самоврядування розвитком територій, що суперечить основам ринкового розвитку і не враховує досвід розвитку більшості країн з розвинутою ринковою економікою [4, с. 13–14].

Т.П. Юр'єва вважає, що системність проведення реформи ЖКГ має незаперечне значення. Безсистемне ж проведення окремих, нехай навіть самих прогресивних, заходів може не тільки не привести до бажаних результатів, але й мати негативні наслідки. Найважливішою стратегічною метою реформування ЖКГ є підвищення якості життя населення шляхом поліпшення житлових умов, збереження ЖФ і підвищення рівня житлово-комунального обслуговування громадян відповідно до діючих стандартів якості.

Досягнення цієї мети і вирішення поставлених завдань реформування ЖКГ має здійснюватися шляхом проведення комплексу взаємозалежних заходів, що впливають одне з іншого. Весь комплекс заходів, на її думку, доцільно розділити на дві групи.

Перша група: заходи, що вирішують завдання власне реформування господарських відносин і носять, в основному економіко-організаційний і правовий характер. Для їх проведення не потрібне залучення значних ресурсів, однак необхідна серйозна науково-методична розробка змісту реформи, у тому числі обґрунтування технологічної послідовності проведення заходів; друга - заходи й проекти, спрямовані на вирішення конкретних завдань розвитку ЖКГ.

Реформа ЖКГ України має задовольняти інтереси всіх учасників процесу житлово-комунального обслуговування, але пріоритет варто віддавати інтересам населення. У реформуванні ЖКГ України повинні брати участь всі сторони: виробники ЖКП (підприємства й організації ЖКГ), споживачі (населення, установи, підприємства й організації), органи влади різних рівнів. У кожній зі сторін свої функції, а загальною у всіх має бути зацікавленість ефективному проведенні реформи ЖКГ [5, с. 304–305].

Отже, вплив адміністративної реформи на ЖКГ можна охарактеризувати як взаємодоповнюючий та взаємообумовлений. Однак, не можна говорити про завершеність в Україні адміністративної реформи та досконалість ЖКГ. Не слід забувати, що забезпечити діяльність галузі складно в силу її комплексності. Тому поряд з правовим забезпеченням її функціонування не слід забувати про важливість впровадження конкурентних ринкових відносин.

Список використаних джерел:

1. Про адміністративні послуги : Закон України від 06.09.2012 р. // Офіційний вісник України. – 2012. – № 76. – Ст. 3067.
2. Про затвердження Типового положення про структурні підрозділи місцевих державних адміністрацій : Постанова КМУ від 26.09.2012 р. № 887 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 73. – Ст. 2941.
3. Пєрькова О. О. Державне регулювання сфери житлово-комунального господарства: адаптаційні аспекти: монографія / О. О. Пєрькова. – Донецьк: Ноулджд, 2012. – 176 с.
4. Скорик А. П. Розвиток сфери житлово-комунального господарства України: монографія / А. П. Скорик. – О.: Одеськ. нац. політехнічний ун-т, 2006. – 72 с.
5. Реформування житлово-комунального господарства: теорія, практика, перспективи: монографія / О.М. Тищенко, М.О. Кизим, Т.П. Юр'єва, С.Ю. Юр'єва, І.В. Покуца. – Х.: Інжек, 2008. – 368 с.

ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКИ ПОНЬЯТЬ «НАУКОВА АДМІНІСТРАТИВНО-ЮРИСДИКЦІЙНА ЕКСПЕРТИЗА» І «СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА»

Кіберник Олена Володимирівна, здобувач Запорізького національного університету

Науковий керівник: доктор юридичних наук, професор, декан юридичного факультету Запорізького національного університету *Коломоєць Т.О.*

В умовах стрімкого розвитку науки і техніки в сучасному світі ефективна діяльність адміністративно-юрисдикційних органів (далі – АЮО) суттєво ускладнюється необхідністю розуміти сутність, зміст та складові відносин, які

винакають у зв'язку новими досягненнями в галузі науки, техніки, літератури, мистецтва, наукомістких і високотехнологічних виробництв тощо. Підвищення кваліфікації та подальша спеціалізація працівників цих органів проблему їхньої професійної компетентності вирішують частково. Формування прощарку експертів, як закономірний результат поділу праці складних цивілізацій, дозволяє з їхньою допомогою вирішувати будь-яке спірне питання, що виникло при оцінці тих чи інших обставин справи.

Як слушно вказав О. Дорошенко, що суть судової експертизи полягає в аналізі за завданням суду експертом наданих у його розпорядження матеріальних об'єктів експертизи (речових доказів), а також різноманітних документів з метою встановлення фактичних даних, що мають значення для правильності вирішення справи. Інститут судової експертизи – це інструмент для виявлення найбільш загальних тенденцій та закономірностей розвитку сучасного доказового права; один із засобів створення і реалізації системи гарантій конституційних прав і свобод громадян. Судово-експертне дослідження за своєю гносеологічною суттю являє собою різновид процесу пізнання об'єктивної діяльності, що здійснюється шляхом застосування методів різних наук, наявність методик, за якими може досліджуватися той чи інший об'єкт експертизи, а також розробленої методології її проведення. Методи (як і методики) експертного дослідження повинні відповідати ряду вимог, найважливішими з яких є їх наукова обґрунтованість та експериментальна апробація. Розробка методики визначається потребами експертної практики, появою нових засобів дослідження властивостей об'єктів тощо [1, с. 13-15].

Досліджуючи проблему антикорупційної наукової експертизи проектів нормативно-правових актів, С. Шатрава вважає, що термін «експертиза» походить від лат. слова «expertus» і від фр. – «expertise», що означає досліджений, випробуваний; будь-яка експертиза насамперед є застосуванням спеціальних знань, і саме таких, котрі пройшли апробацію досвідом [2, с. 110]. На думку В. Юришина, до обсягу поняття «права експертизи» входять такі елементи як судова експертиза, експертиза законопроекту, державна, екологічна, наукова, криміналістична, судово-психологічна, судово-медична, лінгвістична та інші експертизи [3, с. 58].

Із наведених вище доктринальних визначень бачимо, що в Україні поняття «наукова адміністративно-юрисдикційна експертиза» (далі – НАЮЕ) і «судова експертиза» (далі – СЕ) належать до одного логіко-сміслового дорядку, де зміст першого з них перехрещується зі змістом другого поняття. Їхні спільні риси: 1) мета призначення і проведення полягає у встановленні фактичних (продукованні нових) відомостей, що мають значення для правильності вирішення справи; 2) матеріальна юридична підстава – норма закону; 3) фактичні підстави – потреба встановити невідомі факти; 4) сутнісна складова результату – висновок експерта складається зі вступної, дослідницької та заключної частин; він є доказом, створює юридичні підстави для встановлення судом чи АЮО (у т. ч. судом) фактичних обставин спірного правовідношення. Їхні відмінні риси: 1) процесуальна юридична підстава: СЕ – ухвала суду, НАЮЕ – ухвала суду, рішення АЮО, а також, за ст. 6 Закону України «Про наукову і науково-технічну експертизу» від 10.02.1995 № 51/95, рішення органів публічної адміністрації, договори на проведення наукової експертизи, укладені підприємствами, установами та організаціями, фізичними особами; 2) суб'єкти призначення: СЕ – суд, НАЮЕ – АЮО; 3) суб'єкти проведення: СЕ – судові експерти, реєстр яких веде Міністерство юстиції України, і які пройшли атестацію за порядком, визначеним органами публічної адміністрації, до сфери управління яких належать державні спеціалізовані установи, що здійснюють судово-експертну діяльність; НАЮЕ – фізичні особи та юридичні особи, які пройшли державну акредитацію і отримали відповідне свідоцтво, за порядком визначеним Міносвіти і науки України; 4) відмінності у правовому статусі експертів – правах, обов'язках, гарантіях; 5) об'єкти: СЕ – об'єкти, зразки для порівняльного дослідження, матеріали справи (протоколи оглядів з додатками, протоколи вилучення речових доказів тощо); НАЮЕ – діючі об'єкти техніки та промисловості, споруди, природні об'єкти, проекти, програми, пропозиції різного рівня та інші, які вказані у ст. 5 зазначеного вище Закону; 6) формальна складова результату полягає у різних вимогах до оформлення висновку експерта: СЕ – відповідно до Інструкції про призначення та проведення судових експертиз та експертних досліджень та

Науково-методичних рекомендацій з питань підготовки та призначення судових експертів та експертних досліджень (затв. наказом Міністерства юстиції України 08.01.1998 № 53/5); НАЮЕ – Закону України «Про наукову і науково-технічну експертизу» від 10.02.1995 № 51/95, рішення АЮО і договори на її проведення. Відповідно класифікація позначуваних ними явищ буде співпадати тільки частково, а перша стає різновидом остаточної тоді, коли АЮО стає суд.

Список використаних джерел:

1. Дорошенко О. Ф. Судова експертиза як засіб доказування при розгляді цивільних справ щодо порушення прав на об'єкти інтелектуальної власності: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.03 «Цивільне право і цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право» / Олександр Федорович Дорошенко – К., 2007. – 20 с.
2. Шатрава С. О. Антикорупційна експертиза як засіб виявлення корупційногенних факторів у діяльності суб'єктів публічної адміністрації / С. О. Шатрава // Право і безпека. – 2012. – № 4. – С. 109–112.
3. Юрчишин В. Д. Поняття та ознаки правової експертизи нормативно-правових актів / В. Д. Юрчишин // Держава і право. – 2011. – Вип. 51. – С. 57–63.

МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ ПОВЕДІННЯ ІЗ ЗАТРИМАНИМИ ТА ВЗЯТИМИ ПІД ВАРТУ ОСОБАМИ

Когунь Андрій Миколайович, здобувач кафедри адміністративної діяльності Національної академії внутрішніх справ

Права та свободи людини та громадянина визначили та й визначають надалі розвиток більшості держав світу економічного прогресу, демократії і залишаються актуальними на сьогоднішній день. Розвиток суспільства показує можливість його просування шляхом домінування свободи та права, формування вільної та незалежної особистості. Конституція України визначила систему прав та свобод у всіх основних сферах суспільного життя, підтверджуючи те, що всі права – політичні, громадянські, соціальні, культурні є універсальними, взаємозалежними та взаємопов'язаними.

Міжнародні документи приділяють увагу механізму підтримки порядку подання та розгляду скарг, але цих правил не багато. Так, правило 35 Мінімальних стандартних правил поведіння з ув'язненими зобов'язує адміністрацію установи просвіщати й інформувати утримуваних про їхні права, а також про правила і внутрішній розпорядок. Це один з найбільш важливих інструментів дотримання впорядкованого життя в ізоляторі. З іншого боку, персонал спецстанови сам повинен добре знати всі правила і розпорядок, для чого співробітники повинні пройти відповідну підготовку.

Правило 36 Мінімальних стандартних правил поведіння з ув'язненими заохочує утримуваних до подання скарг й інформування адміністрації установи про всі свої проблеми та вимагає, щоб начальник приймав утримуваних в ІТТ ОВС принаймні один раз на тиждень. До речі, важко переоцінити значення доброзичливих взаємин у будь-якому середовищі. Утримувані особи повинні мати можливість вільно звертатися до адміністрації з усіх своїх проблем і бути впевнені, що до їх скарг поставляться серйозно.

Фундаментальними принципами Мінімальних стандартних правил поведіння з ув'язненими Організації Об'єднаних Націй є:

- в'язниці мають бути добре організованими установами, тобто місцями, що не створюють небезпеки для життя, здоров'я й особистої недоторканності;
- в'язниці мають бути місцями, де не допускається дискримінація ув'язнених;
- коли суд виносить рішення про відправлення правопорушника до в'язниці, він признає покарання, яке само по собі є надзвичайно болісним. Тюремні умови не мусять збільшувати страждання, викликані цим покаранням;
- тюремна діяльність повинна бути максимально орієнтована на підтримку ув'язнених у період адаптації до життя в суспільстві після того, як ув'язнений вийде на волю, відбувши свій строк. Згідно з цим принципом тюремні правила і режими не повинні обмежувати більшою мірою свободу ув'язнених, зовнішні контакти і можливості для особистого вдосконалення, ніж це справді необхідно. Тюремні правила і режими повинні сприяти адаптації і входженню в нормальне життя на волі.